

Forsknings- og teknologiministeren (Svend Bergstein):

Hr. Rahbæk Møller spurgte, om vi agtede at underkaste forskningsrådssystemet en nøje evaluering, og dertil kan jeg blot svare ja, idet vi allerede i ministeriet er ved at nedsætte en udredningsgruppe, som skal se først på forskningsgeografien og derefter foretage de fornødne detailevalueringer med udenlandsk bistand selvfølgelig, så vi slipper for den indavl, som vi alle sammen må frygte. Svaret på det spørgsmål, hr. Rahbæk Møller stiller, er altså ja.

Det næste, jeg gerne lige vil have lov at påpege, er, at forskningsrådenes medlemmer er ulønnede, og jeg tror, man skal være lidt varsom med inden for rammerne af det nuværende system at pålægge dem ekstra byrder. Det er jo mennesker, som sidder i krævende stillinger fortrinsvis rundt omkring på universiteter og lignende steder, og det arbejde, der foretages i rådene, gøres vel mest *con amore*.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Dels skal jeg takke for ministerens tilsagn, dels vil jeg endnu en gang sige, at det er en misforståelse at tro, at vi pålægger rådsmedlemmerne øgede arbejdsbyrder. Sagen er, at det, vi taler om skal laves, og som skal offentliggøres, er »peer review« fra sagkyndige vurderinger, som er et grundlag for forskningsrådenes vurderinger.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg har kun en enkelt kommentar til hr. Rahbæk Møller, som i sit indlæg postulerede, at samarbejdet mellem Folketinget og regeringen var ophørt ved denne regerings tiltrædelse. Det kan jeg bestemt afkræfte. Jeg har brugt utallige timer i et samarbejde med repræsentanter for alle Folketingets partier i denne periode.

Men jeg vil da godt give det tilsagn, at jeg gerne vil drøfte ansættelsesbekendtgørelsen med Folketingets partier – selvfølgelig vil jeg gerne det – ligesom jeg i det hele taget vil gøre, hvad jeg kan for at etablere et godt samarbejde med Folketinget. Men jeg vil minde om – og deri tror jeg egentlig ikke jeg er uenig med hr. Rahbæk Møller – at man selvfølgelig skal pas-

se på ikke at få en uheldig sammenblanding af de opgaver, der ligger henholdsvis hos den lovgivende og hos den udøvende magt, for der skal være en rimelig klar ansvarsplacering.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagenes overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Ahlmann-Ohlsen):

Jeg foreslår, at forslaget under punkt 4 henvises til Forskningsudvalget og forslaget under punkt 5 henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 83:

Forslag til folketingsbeslutning om forbedrede opsigelsesvarsler ved funktionærers arbejdsskader.

Af Tommy Dinesen (SF) m.fl.
(Fremsat 25/3 93).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Kort efter at jeg var blevet arbejdsminister, var der en del skrivelser i pressen om, at arbejdsgiverne med en vis automatik fyrer syge lønmodtagere, meget kort tid efter at de har haft over 120 sygedage. Jeg sagde ved den lejlighed til pressen, at jeg ville undersøge sagen nærmere, og der er i Arbejdsministeriet sat en undersøgelse i gang bl.a. i forhold til arbejdsmarkedets parter for at finde ud af, om der er hold i de formodninger, som pressen gav udtryk for, og i de fornemmelser, som vi måske hver især har.

Når jeg nævner det i denne sammenhæng, er det, fordi regeringen har den opfattelse, at skal bestemmelsen i funktionærlovens § 5, stk. 2,

[Arbejdsministeren]

ændres, skal ændringen ikke kun begrænses til arbejdsskader, den skal dække et større felt. Selv om arbejdsskader naturligvis er et område, der kan påkalde sig helt særlig opmærksomhed, f.eks. fordi forkert indrettet arbejdsmiljø kan være årsag til lange sygdomsperioder, mener jeg, at funktionærloven er dårligt tjent med at skulle udstyres med en særlig regel på grund af arbejdsskader.

Hertil kommer i øvrigt også, at forslaget i den form, det ligger på Folketingets bord, nemlig at forlænge opsigelsesvarslet ved udløbet af 120-dages-reglen fra én måned til 180 dage, hvor lønmodtageren er sygemeldt på grund af arbejdsskader, isoleret set nemt kan få en negativ effekt.

120-dages-reglen er umiddelbart en regel om forkortet opsigelsesvarsel på en måned i tilfælde af langvarigt eller hyppigt sygefravær, men det egentlige sigte med bestemmelsen er at beskytte arbejdstagerne mod en forhastet opsigelse fra arbejdsgivernes side. Og hvis nu vi isoleret set forlængede varslet til 180 dage, altså 6 måneder i stedet for en måned, så har arbejdsgiveren ingen fordel af aftalen. Tværtimod måske. Resultatet kan faktisk, selv om det ikke er ment i SF's forslag, blive det stik modsatte, nemlig at den beskyttelse, lønmodtageren har, faktisk kan blive isoleret, fordi arbejdsgiverne ikke vil indgå de aftaler om en 120-dages-regel.

Derfor kan SF's forslag i dets nuværende form reelt give dødsstødet til anvendelsen af 120-dages-reglen ved arbejdsskader, men jeg ved godt eller har i hvert fald en meget klar fornemmelse af, at det ikke er det, der er meningen med det, vil jeg godt sige til hr. Tommy Dinesens beroligelse.

En anden svaghed ved forslaget er den snævre begrænsning til funktionærer. Funktionærlovens principper gælder f.eks. ikke for de grupper af lønmodtagere, der måske lettest kommer ud for svære arbejdsskader, nemlig f.eks. håndværkere eller ansatte med ensidigt, gentaget arbejde, som vi jo ved slider fysisk hårdt og ofte er invaliderende.

Afslutningsvis vil jeg sige, at regeringen har megen sympati for tankegangen, sådan som vi tror vi har forstået den. Men jeg vil gerne afvente svar på de spørgsmål, jeg har sendt ud til organisationerne på baggrund af mit ønske om at få illustreret og præciseret, om 120-dages-

reglen virker uhensigtsmæssig i nogle sammenhænge, altså at man rent faktisk meget hurtigt bliver afskediget derefter. Og når jeg har indsamlet det materiale fra organisationerne, vil vi overveje i regeringen, om funktionærlovens § 5, stk. 2, skal gøres mere fleksibel, hvis det viser sig, at arbejdsgiverne bruger bestemmelsen til at fyre langtidssyge kort efter udløbet af de 120 dage.

Alt i alt kan vi altså være enige i en meget stor del af sigtet i SF's forslag. Vi kan ikke støtte det, som det foreligger nu, men ser det gerne indgå i de videre overvejelser og drøftelser, vi har i regeringen om en mere fleksibel regel, når det drejer sig om 120-dages-reglen, og også i en bredere sammenhæng i forhold til lønmodtagernes rettigheder i det hele taget.

Jan Petersen (S):

Socialdemokratiet er ligesom arbejdsministeren enig med SF i sigtet med forslaget, nemlig i vores fortolkning, at vi forbedrer retsstillingen for funktionærer, der på grund af arbejdsskader afskediges efter 120-dages-reglen. Vi er dog også af den opfattelse, at forslaget er for snævert: dels omfatter det kun funktionærer, dels kunne det være, at vi skulle tage højde for andet end arbejdsskadesituationer – arbejdsmiljøbetingede lidelser og langtidssygdom af anden grund kunne måske også indgå i overvejelserne.

Når vi mener, det kan være rigtigt at se på spørgsmålet, skyldes det selvfølgelig, at vi også har et overordnet ønske om, at mennesker, der bliver udsat for en arbejdsskade eller arbejdsbetingede lidelser eller er langvarigt syge af andre grunde, skal have en reel mulighed for at vende tilbage på arbejdspladsen og alt i alt forblive tilknyttet arbejdsmarkedet, såfremt de på længere sigt har mulighed for det. Vi er derfor selvfølgelig optaget af at få stoppet den udstødelse, der kan foregå i øjeblikket på arbejdsmarkedet, og få set på, hvordan mennesker kan fastholde en placering på arbejdspladsen og arbejdsmarkedet.

Vi skal henholde os til den undersøgelse, arbejdsministeren har refereret til, og ud fra det grundlag se, om der er behov for direkte at foretage ændringer i § 5, stk. 2, i funktionærloven.

Jeg skal benytte lejligheden til at stille SF følgende spørgsmål for at få opklaret grundla-

[Jan Petersen]

get for beslutningsforslaget: Når SF knytter forslaget direkte an til funktionærloven, men i bemærkningerne henviser til sundhedspersonalet, har man så undersøgt på forhånd, om det umiddelbart får virkning for de personalegrupper, man bl.a. omtaler i bemærkningerne? Jeg tænker på, at ikke alle de grupper, der kunne være relevante her, er omfattet af funktionærloven. Har man overenskomstbestemmelser, er det ikke sikkert, de nødvendigvis ændrer retstilstanden begrundet i en ændring i funktionærloven, så det er et spørgsmål, jeg gerne vil stille til SF.

Afslutningsvis skal jeg sige, at hvis overvejelserne i regeringen og i regeringspartierne ender med, at der bør foretages ændringer af § 5, stk. 2, vil jeg på Socialdemokratiets vegne opfordre arbejdsministeren til at også at se på, om der er andre steder i funktionærloven, hvor vi har brug for ændringer og ajourføring. Der er sket en del på det ansættelsesretlige område siden 1984, da der blev afgivet en betænkning, nr. 1022, hvor en række forslag til ændringer af funktionærloven blev fremsat. Vi vil altså bede arbejdsministeren om at overveje det parallelt med dette her, sådan at vi, hvis vi skal have funktionærloven til forhandling herinde, også får taget lidt bredere fat om nogle af de andre problemer, der også kunne være.

Jens Jørgensen (K.F.):

Egentlig er dette jo et forslag, hvor vi skulle begynde i en helt anden ende, nemlig hvor vi trods al sympati burde begynde at se på begrebet arbejdsskader. Vi burde arbejde konstruktivt med den idé, hvordan man maksimalt undgår, at der overhovedet opstår de problemer, der fører til arbejdsskader og igen fører ud i den problemstilling, som SF med sit forslag til folketingsbeslutning tager op.

Men sådan er verden jo ikke. Selv om man bør satse maksimalt på at forebygge, så vi ikke kommer i denne situation, er verden jo ikke skruet sammen på den måde. Der kommer altid arbejdsskader i et eller andet omfang, hvor beklageligt det end måtte være.

Jeg synes, det er både sympatisk og på mange måder forståeligt, at SF fremsætter dette forslag til folketingsbeslutning. Da det blev forhandlet sidste gang – efter hukommelsen i samlingen 1988-89 – gav den daværende arbejdsminister, hr. Henning Dyremose, udtryk

for nøjagtig det samme synspunkt, nemlig at vi finder både formålet og hensigten med det sympatisk. Jeg synes også, at de bemærkninger, jeg har læst mig til i tilknytning til forslaget, sammenholdt med bemærkningerne tidligere – tilbage i 1986-87 – vidner om, at man tager det alvorligt og seriøst, og den cadeau skal da gives herfra.

Når vi alligevel ikke støtter forslaget, hænger det sammen med begrebet arbejdsskade. Hvad er en arbejdsskade – hvordan kan man definere det? Jeg tror, der ligger nogle problemer af lægelig karakter og af juridisk karakter, som gør det til et meget vanskeligt emne – et emne, som det er meget svært at sige noget præcist og konkret om. Hvis man kunne nå frem til en beskrivelse af visse typer af arbejdsskader, som lægeligt og juridisk er enkel og entydig, synes jeg, der er nogle principper, vi skal drøfte videre.

Men som det allerede er fremgået også af tidligere debatter, er der nogle problemer forbundet med definitionen i loven om arbejdsskadeforsikring, som gør, at hvor megen sympati man end kan have for formålet og ideen, tror vi, det bliver meget svært at få det lagt så præcist ind i det. Derfor vil vi gerne afvente de bebudede undersøgelser og se på sagen senere.

Men som forslaget på nuværende tidspunkt foreligger her, vil vi afvise det.

Charlotte Antonsen (V):

Venstre støtter fortsat arbejdsmarkedets frie forhandlingsret. Derfor er vi imod beslutningsforslaget fra SF.

Når ministeren siger, at regeringen har sympati for tankegangen, vil jeg gerne spørge, hvad det mere præcist er, ministeren har sympati for. For jeg troede egentlig også, at den nye regering mente, at forhandlingerne skulle foregå frit mellem parterne. Og den sag, vi diskuterer i dag, 120-dages-reglen, er jo faktisk det eneste sted i funktionærloven, hvor det er op til parterne selv at træffe en aftale om, hvorvidt 120-dages-reglen skal gælde eller ej. Den gælder ikke automatisk. Man skal lade det indgå i en skriftligt kontrakt i det enkelte tjenesteforhold at bestemme, om det forkortede opsigelsesvarsel efter de 120 sygedage skal gælde. Vi mener altså i Venstre, at parterne fortsat selv skal bestemme, om 120-dages-reglen skal anvendes.

[Charlotte Antonsen]

Det fremgår af bemærkningerne til beslutningsforslaget, at 120-dages-reglen anvendes af næsten alle arbejdsgivere. Den diskussion har ministeren allerede været inde i. I det omfang, vi har kunnet undersøge sagen, mener vi i Venstre faktisk ikke, det er korrekt. Da vi ikke mener, at det, der står i bemærkningerne, er korrekt, vil vi bede SF komme med en dokumentation for det, som vi vil betegne som en påstand.

Vi kan forstå, at ministeren vil undersøge sagen på arbejdsmarkedet og har sendt breve ud til de private arbejdsgivere. I den forbindelse vil jeg anmode ministeren om også at huske de offentlige arbejdsgivere, for det virker faktisk, som om det ikke er et problem på det private arbejdsmarked, men tværtimod er et problem på det offentlige arbejdsmarked. Det er nok også derfor, man i beslutningsforslaget har henvist til sygeplejerskerne.

Det er faktisk i dag sådan, at § 5, stk. 2, meget ofte kommer til automatisk at indgå i de offentlige overenskomststafaler, altså at det bliver en slags standard. Selv om det foregår i frie forhandlinger, har man valgt den model. Derfor mener vi, det er lidt forkert, at man så med dette forslag vil skade de private arbejdsgivere, som ikke misbruger denne regel, når det nu er de offentlige arbejdsgivere, der i højere grad benytter den.

Det fremgår af bemærkningerne, at det er en genfremsættelse, og det fremgår også på anden måde af bemærkningerne, for der er faktisk en faktuel fejl. Der er henvist til en § 12-erklæring, og det er ikke korrekt. Den blev i 1990 ændret til en § 28-erklæring.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Venstres ordfører spurgte, hvad det var, regeringens helt præcist var sympatisk indstillet over for.

Vi vil styrke lønmodtagernes rettigheder, og jeg vil sige til Venstres arbejdsmarkedspolitiske ordfører, som jo også er markedspolitisk ordfører, at hvis man ser sig om i de andre EF-lande, så udmærker Danmark sig ved at have de korteste opsigelsesvarsler overhovedet. Vi vil gerne bidrage til, at Danmark kommer på omgangshøjde med de øvrige europæiske lande.

Men der ligger ikke noget lovforslag på mit bord lige nu. Det er en sag, som vi arbejder

med, og det forslag, SF har fremsat, vil være med som inspiration i arbejdet med, hvordan 120-dages-reglen virker. Vi har spurgt både de private og de offentlige arbejdsgivere, og på lidt længere sigt må vi have nogle bedre retstilstande for lønmodtagere i dette land, både funktionærer og arbejdere.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Nå, hvis det eneste, ministeren har sympati for i det her forslag, er at sikre funktionærerne bedst muligt, så kan jeg godt give Venstres tilslutning til det. Det er vi faktisk også interesseret i.

Vi mener ikke nødvendigvis, at opsigelsesvarsler for funktionærer er det vigtigste at tage fat på, for som ministeren selv sagde i sin indledende tale, er funktionærområdet ikke det sted, der er mest præget af problemer med arbejdsskader.

I Danmark har vi valgt en lidt anden model end andre europæiske lande: Vi har kortere opsigelsesvarsler. Til gengæld har vi en meget høj dækningsgrad med hensyn til arbejdsløshedsunderstøttelse, og derudover er danske virksomheder konkurrencemæssigt præget af, at lønningerne er meget høje i Danmark. Venstre vil på dette område – og også når det drejer sig om EF – arbejde mest muligt for nærhedsprincippet, og det vil sige, at vi skal kunne beholde den danske aftalemodel, uanset at nogle andre europæiske lande har valgt en anden model.

Poul Nødgaard (FP):

I forgårs var det præcis fire år siden, Folketinget behandlede et lignende forslag fra SF, og man skal på det nærmeste lede med lup for at finde de ændringer, der er foretaget. Det skal naturligvis tjene SF til ros, for det er et forslag, de mener særdeles alvorligt.

I Fremskridtspartiet er man naturligvis også optaget af, at der på arbejdsmarkedet er gode arbejdsbetingelser, og at der gøres det yderste for at mindske arbejdsskader, hvilket arbejdsmarkedets parter også har et stort medansvar for, et medansvar, jeg i øvrigt mener de lever op til.

I den forbindelse vil jeg nævne, at f.eks. vort plejepersonale i ældresektoren ofte udsættes for en kæmpe belastning i forbindelse med løft

[Poul Nødgaard]

med deraf følgende problemer med ryg-, ben- og armsmerter og ikke at forglemme stress.

I den kommune, hvor jeg er med i byrådet, står vi netop over for at skulle finde en permanent løsning på det her nævnte problem, der i realiteten betyder både fysisk og psykisk nedslidning af personalet og senere hen i værste fald permanente offentlige udgifter til revalidering, eventuelt til pension.

Når dette er sagt, må jeg sige, at jeg ikke forstår SF's ensidige holden med lønmodtagerne som en front mod de fæle arbejdsgivere, og jeg citerer nu direkte fra bemærkningerne til SF's forslag:

»Sammenholdes tingene med hinanden, betyder det direkte, at arbejdsgiveren egentlig sparer penge ved dels ikke at anskaffe ordentlige hjælpemidler, dels ved ikke at foretage en arbejdsvenlig indretning af arbejdsstederne og så samtidig sparer penge ved igen at kunne afskedige medlemmer med et forkortet varsel, der på grund af de ringe arbejdsforhold bliver syge. Der er således en dobbelt besparelse for arbejdsgiveren.

I stedet burde der faktisk være en straf for at lade medlemmerne arbejde under forhold og på steder, der enten resulterer i arbejdsskader eller en systematisk nedslidning.«

Vær nu ærlige, SF'ere! Er dette citat ikke en vild overdrivelse? Der kan naturligvis findes arbejdsgivere, der tager lidt lettere på tingene, end godt er, men det store flertal af danske arbejdsgivere er særdeles bevidste og er meget optaget af, at deres ansatte arbejder under vilkår, der er de bedst mulige. I øvrigt må jeg også gøre opmærksom på, at myndighederne i meget høj grad overvåger disse ting.

SF skulle tænke over, at sådanne udtalelser om arbejdsgiverne, som citatet er udtryk for, ikke giver danske virksomheder lyst til at udvide produktionen. Det fører dem måske snarere til overvejelser om at flytte til udlandet. Derfor synes jeg, at SF burde nyvurdere sin holdning til, hvordan samfundet er skruet sammen. Hvad ville SF egentlig stille op, såfremt Danmark ikke havde et godt og et sundt erhvervs- liv? Jeg spørger blot.

Da et lignende forslag for fire år siden blev behandlet her i det høje Ting, blev det afvist af bl.a. CD og De Radikale, så det bliver nu spændende at høre, hvad disse partier siger til forslaget i dag.

For Fremskridtpartiets vedkommende må jeg sige, at vi ikke kan gå ind for SF's forslag i den foreliggende form. Vi vil da gerne se på det i udvalget, og med henvisning til det, jeg har sagt her, skal der ikke herske nogen tvivl om, at også vi selvfølgelig er 100 pct. optaget af, at danskere arbejder under gode og rimelige forhold, og at de ikke udsættes for unødvendige afskedigelser og lignende.

Men jeg mener, at det foreliggende forslag er skudt helt over målet.

(Kort bemærkning).

Tommy Dinesen (SF):

Jeg vil lige kommentere det citat, hr. Poul Nødgaard kom med fra bemærkningerne til forslaget:

»I stedet burde der faktisk være en straf for at lade medlemmerne arbejde under forhold og på steder, der enten resulterer i arbejdsskader eller en systematisk nedslidning.«

Jamen det er der kommet. Efter Sønderborg Yachtværft-sagen for et par år siden er der jo sket det, at arbejdsgivere, der ikke efterlever arbejdsmiljøloven, kan få en straf på op til et år, så der er ærlig talt sket noget.

Det går fremad, selv om det går langsomt.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Jeg takker for bemærkningen, men jeg vil stadig væk fastholde, at efter min og Fremskridtpartiets opfattelse er det en helt unødvendig bemærkning at gøre, for den støder mange. Nu kan SF være glad for, at sådan et forslag ikke bliver læst af gud og hvermand og specielt ikke ude i den store offentlighed.

Men jeg tror, mange danske arbejdsgivere vil blive stødt over en sådan bemærkning til et forslag. Jeg synes, man kunne formulere sig på en helt anden måde og måske dermed også opnå et bedre resultat af sine anstrengelser her i Folketinget.

Men SF må gøre, som de vil, og vi kan gøre, som vi vil. Jeg giver bare det gode råd: Lad være med at bruge sådan nogle bemærkninger, for de giver direkte indtryk af, at man ligesom skal hetze nogle op mod andre, og det er slet ikke det, der er brug for. Der er brug for samarbejde parterne imellem. Jeg vil også fastholde over for hr. Tommy Dinesen, at netop arbejds-

[Poul Nødgaard]

giverne i meget, meget vid udstrækning er meget optaget af, at deres arbejde og hverdag fungerer på en god og en sund måde. Det må også selv SF indrømme.

Der kan være et enkelt eksempel på det modsatte, som jeg også sagde tidligere. Det vil jeg erkende. Men derfor skal vi ikke sætte hele musikken i gang mod de måske 98 pct. af arbejdsgiverne, der virkelig holder sig 100 pct. på lovens grund og er optaget af at drive produktion på et sundt grundlag også for deres ansatte.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg vil på Det Radikale Venstres vegne også melde mig blandt dem, som ligesom arbejdsministeren har generel sympati for det problem, der rejses i forslaget.

Jeg opfatter det i høj grad som en påpegning af, at der kan være tale om en sammenblanding af den måde, man behandler arbejdsskader eller burde behandle arbejdsskader på, og så de generelle regler om sygefravær. Man så at sige skjuler arbejdsskader under sygefraværsreglerne og slipper på den måde af med medarbejdere, som faktisk har et generelt problem, som virksomheden har ansvar for.

Det er klart, at hvis der sker et sådant misbrug, synes jeg, vi bør være på vagt. Jeg vil så sige, at jeg er ikke så overbevist af bemærkningerne til beslutningsforslaget.

Jeg synes, hr. Tommy Dinesen kunne have tjent os andre med måske at have lidt mere aktuelle tal og med at gøre problemstillingen lidt klarere med hensyn til det misbrug, der måtte være tale om. Hvis der er et sådant misbrug, bør vi selvfølgelig kigge på det. Så langt er jeg enig.

Jeg vil tilføje, som det også blev påpeget af den radikale ordfører, da vi havde beslutningsforslaget til behandling for fire år siden, at der er et generelt problem, og det er, at man sjældent kan konstatere arbejdsskaderne under et almindeligt sygefravær. Man vil i en lang række tilfælde ikke vide, om der er tale om en arbejdsskade, men kun kunne konstatere sygdom.

Derfor står vi med et bevisproblem og et egentligt analyseproblem, og derfor er spørgsmålet også, om dette er den rigtige måde at angribe sagen på. Jeg tror mere, at SF og vi andre vil have glæde af, at man går i dybden med,

hvordan vi forhindrer arbejdsskaderne, hvordan vi griber ind, når vi konstaterer arbejdsskader, og at vi ikke, medmindre vi kan konstatere egentligt konkret misbrug, blander det sammen med sygefraværsreglerne.

Tommy Dinesen (SF):

Jeg vil starte med at sige tak til arbejdsministeren. Det er rigtigt, at det her forslag blev fremsat første gang i 1986.

Hr. Jan Petersen, hr. Jens Jørgensen, hr. Jørgen Estrup og fru Charlotte Antonsen var inde på, at tallene i bemærkningerne ikke var nye. Jeg har selvfølgelig også set på tallene.

Baggrunden for, at vi genfremsatte forslaget, var de udtalelser, som arbejdsministeren kom med. Vi har jo været ude nogle gange, Socialdemokrater og SF'ere, og vi har været meget enige om, at der skulle gøres noget på det her område. Som eksempel har jeg valgt sygeplejerskerne, for det var det hurtigste og det nemmeste. De havde materialet i forvejen.

Det viser sig, at de tal, som står i bemærkningerne til forslaget, er steget ganske lidt, men de er i hvert fald steget, og det viser noget om, at der altså ikke er sket nogen forandringer, selv om det her har været diskuteret i adskillige år. Jeg tror, sygeplejerskerne kunne oplyse, at det var 242, der sidste år var blevet fyret med baggrund i funktionærloven.

Når vi fremsætter forslaget, er det for at få sagt det, som ministeren og hr. Jan Petersen er inde på, nemlig at der skal nogle flere undersøgelser til på det her område. Når forslaget er fremsat, kan vi få de undersøgelser. Der er jo ikke nogen grund til, at jeg skal lave det hele alene, synes jeg nok, og det kan jeg forstå at arbejdsministeren er enig med mig i.

Hr. Jan Petersen spurgte, om andre end sundhedspersonalet var omfattet af det her forslag. Jeg kan sige, at den mappe, jeg har herude, indeholder besvarelser, som vi har fået i Arbejdsmarkedsudvalget. Det drejer sig om alle lige fra vejmanden, det drejer sig om kommunerne, det drejer sig simpelt hen om alle, der har været omfattet af funktionærloven, og som har skrevet tilbage til udvalget. Dengang var der et meget omfattende bilagsmateriale, og når vi så får materiale igen, kan vi selvfølgelig sammenligne. Men som sagt har jeg valgt sygeplejerskerne, fordi de havde tingene klar.

[Tommy Dinesen]

Men jeg er selvfølgelig indstillet på, at man afventer besvarelserne – det synes jeg er en god idé – og når jeg så oven i købet forstår, at vi delvis er enige om, at der skal ske noget på det her område til fordel for lønmodtagerne, så er det jo kun godt.

Det, der har været fremme adskillige gange, og det, mange har klaget over, er, at når folk har fået en alvorlig arbejdsskade, så er det ikke nok, at de har fået en arbejdsskade, men de har også fået besked på, at når de 120 dage er gået, er de fyret. Det er noget, der sker automatisk nogle steder. Arbejdsgiverne har såmænd ikke engang vidst det. De har bare sendt brevet videre. Men når man er alvorligt syg og det er en arbejdsskade, så er det i hvert fald et spark mere bagi at få, at man oven i købet bliver fyret. Om det skal være seks måneders opsigelsesvarsel, som vi har foreslået, det vil vi selvfølgelig gerne se på. Måske skal det være noget andet. Det, det drejer sig om, er, at vi får gjort noget på området.

Når hr. Poul Nødgaard siger, at det er nok ikke andre end en kreds her på Christiansborg – måske kun dem, der er her i dag – der får noget at vide om det her, så kan jeg da sige, at der var foretræde for udvalget i sin tid, og at det blev diskuteret meget i de forskellige fagblade. Jeg skal i hvert fald gøre mit til, at det bliver gjort igen, således at vi kan få debatten op at stå.

Men som sagt var både ministeren og hr. Jan Petersen enige i sigtet, og det synes jeg er udmærket. Hr. Jens Jørgensen troede jeg nærmest var enig med mig i det her, i hvert fald i starten af talen, men så kørte han over på, hvordan man undgår arbejdsskader. Jamen det gør man på mange måder, hvis man har nogle penge at bruge inden for hjemmeplejen og sygeplejen med de tunge løft. Det er i hvert fald en af mulighederne.

Med lidt over 10 år med en borgerlig regering, hvor der kun har været fremsat tre eller fire forslag på arbejdsmiljøområdet, synes jeg nok, at de forhenværende regeringspartier kører lidt tæt på her.

Fru Charlotte Antonsen var inde på, at jeg kører på de private arbejdsgivere, og det var hr. Poul Nødgaard også. Jeg opfatter det sådan, at det er de offentlige arbejdsgivere, der er de største, og jeg er ligeglad, om det er private eller offentlige arbejdsgivere. En skade er en skade, og det uanset hvor man er ansat henne.

Det bliver sagt, at man ikke skal lovgive på området. Det vil jeg sige er en meget interessant diskussion, som vi også har i faglige kredse. Jeg har den holdning, at på arbejdsmiljøområdet synes jeg godt at man kan lave lovgivning. Jeg synes ærlig talt, at når man laver pensionsopsparing, og hvad ved jeg, kan man også lovgive på arbejdsmiljøområdet, for hvis vi ikke har et ordentligt arbejdsmiljø, er der ikke nogen grund til at lave ordentlige pensionsordninger, for så får man ikke brug for dem. Jeg ved da godt, at der er mange også i mit eget parti på arbejdspladserne, der er imod, at man lovgiver på arbejdsmiljøområdet, men jeg har den holdning, at det må man godt.

Så er jeg selvfølgelig ked af, at jeg ikke har fået rettet »§ 12« til »§ 28«. Det skal aldrig ske mere, vil jeg love herfra.

Hr. Poul Nødgaard kørte den som sædvanlig helt op med, at man hetzer mod arbejdsgiverne og unødvendige bemærkninger osv. Der må jeg sige, at der er selvfølgelig nogle arbejdsgivere, der er bedre end andre, og da vi havde debatten sidste gang, viste det sig også, at der var nogle kommuner og amtskommuner, der tog de her ting op og gjorde det lempelige og i hvert fald var mere forsigtige med at fyre folk med baggrund i § 5. Så der skete noget på det område, men jeg tror, at man har glemt det efterhånden. Min agt er i hvert fald ikke at hetze mod nogen. Det har vist sig, at der er nogle uretfærdigheder, og det må vi prøve på at få klaret.

Hr. Jørgen Estrup var også inde på, at arbejdsskader skal bevises, men dér må man jo sige, at der er sket adskillige ting, siden forslaget blev fremsat første gang, og den udvikling, der sker, mener jeg er den rigtige. Jeg mener også, at noget af det, der er sket med hensyn til arbejdsmiljøloven, er i orden. I hvert fald er der nogle, der mener, at der er færre arbejdsskader inden for nogle områder, fordi man har gjort en aktiv indsats. Men selvfølgelig er det altid svært at bevise det.

Den rapport om en handlingsplan for det monotone arbejde, som arbejdsministeren lige har afgivet, er selvfølgelig noget, som vi skal bruge på de her områder.

Til hr. Jørgen Estrup, der spurgte, om det var den rigtige måde at gøre det på, vil jeg sige, at det var det, som fagforeningerne, i hvert fald en 5-6 af dem, henviste til. Det er ærlig talt

[Tommy Dinesen]

dem, som vi har forsøgt at lytte til, da vi fremsatte forslaget i sin tid.

Men jeg forventer, at vi får nogle yderligere oplysninger, og så må vi se, om vi kan skaffe et flertal for at forbedre loven på det her område.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg tager kun den korte bemærkning for lige at kommentere det svar, som hr. Tommy Dinesen gav på mit spørgsmål.

Det skyldes såmænd hverken et ønske om polemik eller andre mindre lødige forhold, men alene det, at jeg tror, at det er nødvendigt at diskutere ændringer i funktionærloven, men samtidig være opmærksom på, at ændringerne ikke nødvendigvis slår igennem for en række andre grupper, der måske har funktionærlignende ansættelsesforhold og herunder anvender 120-dages-reglen.

Mit spørgsmål var derfor – jeg fik egentlig ikke rigtig svar, men det er også fair nok, lad os undersøge det i forbindelse med udvalgsarbejdet -: Har vi sikkerhed for, at en funktionærlovsændring slår igennem bl.a. over for de personalegrupper, der er nævnt i bemærkningerne til forslaget, og som kan være omfattet af 120-dages-reglen? Eller er det for de personalegrupper alene, man har optaget regler svarende til funktionærloven med hensyn til ansættelsesvilkårene?

Jeg tror, vi skal være lidt omhyggelige her, for ellers kan det være, vi stiller noget i udsigt, som en ændring i funktionærloven ikke sikrer.

Men hr. Tommy Dinesen er jo i øvrigt taknemlig for, at arbejdsministeren har overtaget undersøgelserne af hele problemkomplekset, og det er vi da også tilfredse med. Så kan det være, vi kan finde en løsning bl.a. på det her problem.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling

vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Ahlmann-Ohlsen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Den fg. formand (Ahlmann-Ohlsen):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Nordisk Råd (1/4 93):

Udtræder: Kaj Poulsen (S)

Ny stedf.: Ilse Hansen (S)

Finansudvalget (6/4 93):

Udtræder: Lis Greibe (S)

Nyt medl.: Frank Jensen (S)

Kommunaludvalget (13/4 93):

Udtræder: Kirkegaard (KF)

Nyt medl.: Helge Adam Møller (KF)

Kulturudvalget (13/4 93):

Udtræder: Søren Hansen (S)

Nyt medl.: Erling Hugger Jakobsen (S)

Trafikudvalget (13/4 93):

Udtræder: Søren Hansen (S)

Nyt medl.: Erling Hugger Jakobsen (S)

Udvalget vedr. Grønlandslove (13/4 93):

Udtræder: Søren Hansen (S)

Ny stedf.: Erling Hugger Jakobsen (S)

Boligudvalget (13/4 93):

Udtræder: Søren Hansen (S)

Nyt medl.: Erling Hugger Jakobsen (S).

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 15. april 1993, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 15.51